

лимо свързани с тялото ѝ, можещи винаги да се приберат в утробата ѝ и да я хапят (96-101)¹.

В стиховете си Милтън отново и отново се връща към произхода на чудовищните деца, към възможните им родословия - те най-често разкриват някакво нередно съпружество: такова, което слива твърде близки, такова, което свързва твърде далечни.

Поемата изобщо говори за сътворяването - сътворяването във всички възможни смисли и тематични нагледы. За текста зачеването, появата на плод е постоянно избиваща върху повърхността на писмото натрапчивост. Сред набъбването на материята, сред родителната стихия, завладяла разказа, бащинства и бог (*... о Дух... ти бе навред! В началото и разпрострял крилата си могъщи, седеше върху бездната подобно мътеш гълъб, додето тя от теб зачена, 60; Днес аз родих тоеова, който ще се нарече! мой Син единствен..., 168*)², сдобива се с дъщеря и Луцифер. Въпреки "обратността" си едно спрямо друго (те са обратни и защото едното довежда на бял свят син, а другото - дъщеря), двете особени раждания чрез подобие си абсолютизират тавтологията като фигура на бащинството, доколкото отец и чедо са едно и също, доколкото в родения няма спомен за друг, отпечатък от жена (да не се забравя, че Исус го има още преди грехопадението на човеците, много преди Мария). Именно тавтологичното между творещ и творен като че ли обуславя онази обратимост, онова влизане-излизане един в друг, един от друг, което не е безспорно допустимо и простимо като визия за простосмъртното родителство: *Сине мой.../ -на чийто лик незрим се вижда зримо онова,/ което в божествеността си съм самият аз... ти ще си у всички всичко, а пък аз - /у теб и в мене - всичките, които ти обичаш 193-4. Понеже Бог е абсолютният отец, все-източникът, Всичко-Винаги, поместеността му в създаденото и на създаденото в него важи не само за Сина, не само в синхронните, но и в диахронните на*

---

1. Отпратките към Милтън тук визират Милтън, Джон. *Изгубеният рай*. С, 1981, превод -А. Шурбанов. Оттук нататък в текста се отбелязва страницата на цитираното по това издание без изписване под линия. По същия начин се работи с Яворов, П. К. *Събрани съчинения в пет тома*. С, 1959. При позоваване в работата без изнасяне под черта се посочва с римска цифра съответния том, с арабска - страницата.